

ALTA TENSIÓ

NÚMERO 1 ★ MAIG 1993 ★ 250 PTA / 12 FF

DEBAT, INFORMACIÓ I REFLEXIÓ JUVENIL

Joan Puigcercós,
Secretari General de les JERC
i diputat al Parlament de Catalunya
Fotografia: Agnès Villamor

**pren partit
per la independència**

1987 - 1993: Sis anys de JERC

Del testimonialisme a l'hegemonia

passa't
a la
resistència

Quan el febrer del 1987, Àngel Colom i Josep Lluís Carod-Rovira ingressaven a ERC liderant la "Crida Nacional a ERC" ho van fer acompanyats primer i seguits després de centenars de joves d'esquerra independentista, il·lusionats en el projecte que ja s'albirava amb aquella decisió.

Les JERC esdevingueren ràpidament l'espai motor des del qual els joves van poder anar articulant organitzativament el projecte d'esquerra independentista al si d'ERC.

Aquesta és una breu crònica dels anys d'intens treball que han permès convertir en hegemònica una organització que fa solament sis anys era testimonial en l'àmbit de l'esquerra independentista juvenil: les JERC.

La refundació de les JERC

"La independència, projecte jove" fou el títol de la campanya propagandística que llençaren les JERC, l'abril del 1987, un any de transició al llarg del qual l'entrada massiva de joves provinents, sobretot d'organitzacions universitàries com l'Assemblea d'Estudiants Independentistes d'Universitat (AEIU) o la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC), va fer quadruplicar el nombre de militants de les JERC en només deu mesos.

Girona, abril del 1990. Boicot al petit Borbó.

El desembre del 1987, el 10è Congrés Nacional de les JERC, celebrat a Barcelona sota el lema "La força independentista de futur", escollia Joan Puigcercós, provinent de l'AEIU i aleshores ja regidor d'ERC a Ripoll com a nou Secretari General d'unes JERC a la pràctica refundades de nou. Aquest Congrés marcà així l'inici real de la nova etapa endegada per les JERC com a organització, amb l'accés a la direcció de la jove generació independentista sorgida, a Catalunya, a mit-

jans de la dècada dels 80 i organitzada principalment al voltant de la Crida a la Solidaritat i el Moviment de Defensa de la Terra.

El 10è Congrés Nacional fixà com a prioritats de les JERC: l'estructuració organitzativa interna, inexistent fins aleshores; la celebració d'una conferència ideològica que servís per fixar els principis teòrics bàsics i els objectius polítics d'una organització amb militants provinents de trajectòries molt diverses; i l'agitació independentista.

L'abril i maig del 1988 va tenir lloc, a Girona, l'esmentada Conferència Ideològica on les JERC posaren les bases teòriques del seu pensament d'esquerra independentista en l'àmbit juvenil.

Al llarg del 1988 les reticències als canvis i a la clarificació ideològica i estratègica que es produeix al si de les JERC fan que des de l'aleshores direcció d'ERC es posin pals a les rodes amb la resultant pèrdua de temps i esforços, que no poden ser esmerçats en un treball en positiu. El desembre de 1988 i com a fruit, tant de l'intens treball de reorganització interna com del nou equilibri de forces al si de les JERC, es renoven i redefeixen les secretaries del Comitè Executiu, creant la figura del Vice-Secretari General, càrrec pel qual Joan Puigcercós designà al sabadellenc Josep Maria Civis, l'únic membre del Comitè Executiu d'aleshores que era militant de les JERC amb anterioritat a

la "Crida Nacional a ERC".

El 23 d'abril de 1989, per la Diada de Sant Jordi, les JERC llencen al carrer la campanya propagandística de captació de militància titulada "passa't a la resistència", que serví per presentar el nou logotip i imatge de l'organització.

Campanya de les eleccions autonòmiques del març del 1992.

Durant la resta del 1989 tota la dinàmica de treball portada fins aleshores quedà ralentitzada en prioritzar-se la feina pre-congressual a ERC, que havia de celebrar el seu històric 16è Congrés Nacional a Lleida pel novembre. Les JERC treballaren des del primer moment fent costat a la proposta "Esquerra, República, Catalunya" que encapçalà Àngel Colom, la victòria del qual representà l'assumpció clara i inequívoca, per part d'ERC, del projecte d'esquerra independentista, ja defensat per les JERC.

La unitat independentista

El març del 1990 té lloc a Sitges l'11è Congrés Nacional de les

JERC, en el qual es reescollí Joan Puigcercós com a Secretari General i al barceloní Carles Carrera com a Vice-Secretari General. El Congrés, celebrat sota el lema "la unitat independentista" representà a només quatre mesos del Congrés de Lleida d'ERC, la plasmació a nivell juvenil de la unitat d'acció, sota unes mateixes sigles, de l'esquerra independentista a la nostra nació. Joves provinents de tot tipus d'organitzacions independentistes fan de les JERC la casa comuna des de la qual lluitar per la plena sobirania nacional de Catalunya. El Congrés marcà com a prioritats la consecució d'un únic sindicat universitari independentista on els militants de les JERC hi poguessin confluïr. El decidit impuls d'aquesta política va fer que ben aviat el Bloc d'Estudiants Independentistes (BEI) s'erigís com la resposta més adient a la demanda del Congrés Nacional de les JERC. El Congrés, així mateix, definí per primer cop com a àmbit d'actuació de les JERC tota la nació catalana, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, la qual cosa impulsà la creació de les JERC primer a Mallorca l'agost del 1991, després al País Valencià el setembre del 1992 i finalment a la Catalunya del Nord i Menorca el gener del 1993. Una altra gran fita definida a l'11è Congrés Nacional de les JERC fou l'estructuració d'una política de formació d'abast nacional mitjançant la celebració d'Escoles de Tardor, que començaren el 1990 a Banyoles i continuaren el 1991 i 1992 a Mallorca, i Escoles d'Estiu com la del 1992 a La Seu d'Urgell. El Congrés de Sitges clarificà també l'estratègia de les JERC respecte al Servei militar obligatori, apostant per l'objecció de consciència en totes les seves possibles formes. El darrer mandat estratègic de l'11è Congrés Nacional fou l'ex-

JERC 55 anys

tensió a flamencs, escocesos, bretons,... de les relacions internacionals mantingudes fins aleshores només amb gallecs, bascos i andalusos.

Rècord Guinness a l'anella olímpica de Montjuïc, pel Sant Jordi del 1992.

D. FERNÁNDEZ / EL OBSERVADOR

Boicot al petit Borbó

L'abril del 1990 l'hereu del Regne d'Espanya, Felipe de Borbón, aterrisa a Catalunya per tal de ser investit oficialment "Príncep de Girona, Duc de Montblanc, Comte de Cervera, i Senyor de Balaguer". Les JERC decidim fer front a aquesta nova ofensiva espanyolitadora i monàrquica i organitzem actes de protesta a totes les poblacions visitades pel més petit dels Borbons (Girona, Balaguer, Cervera, Sant Cugat del Vallès i Barcelona). La campanya es desenvolupa sota el lema "Boicot" i és recolzada per l'edició d'un fulletó on les JERC retem "Homenatge Nacional a Felip Garcia i Pons" paradigma del jove català, perquè es tracta "d'un Felip que no surt al diaris ni a la televisió, que no estudia el COU al Canadà, no practica esports d'èlit, ni se'n va de viatge per mig món a costa de l'erari públic. En Felip Garcia i Pons no és conegut, però representa el nostre poble molt millor que cap personatge forani". D'aquesta manera les JERC deixarem ben palès que Felipe de Borbón potser serà príncep, però no pas dels catalans.

La consolidació

L'Onze de setembre del 1990, a Barcelona, representa per les JERC el definitiu assoliment de la maduresa com a organització, en convocar amb èxit un acte propi al Fossar de les Moreres i erigir-se a la manifestació de la tarda, com el grup polític que més gent jove mobilitza.

El març del 1991, les JERC celebren, amb un acte públic a Barcelona, el nostre 55è aniversari, sota el lema "construïm la independència".

Les Eleccions Municipals del maig del 1991 representen per les JERC realitzar per primer cop una campanya propagandística pròpia en eleccions. Sota el lema "L'ajuntament ha passat de tu. Que no torni a passar", les JERC fem repàs de les principals mancances en la gestió portada a terme des dels ajuntaments en matèria de política juvenil. Les eleccions donen a les JERC, també per primer cop, 10 regidors i 2 consellers comarcals. Fruit d'aquesta nova realitat, de presència de regidors de les JERC als ajuntaments, es crea el febrer del 1992 la Secretaria de Política Municipal, al si del Comitè Executiu de les JERC.

L'hegemonia

El març del 1992 se celebren les eleccions al Parlament de Catalunya. Joan Puigcercós és escollit diputat, el primer en la història de les JERC. La campanya electoral pròpia de les JERC, de contingut eminentment social, es desenvolupa sota el lema "Si no votes, no et queixis", per tal d'incitar als joves catalans a participar activament en política.

El 23 d'abril del 1992, Diada de Sant Jordi, les JERC batem el rè-

Onze de Setembre del 1992 a Barcelona.

GUIN CALVET

cord Guinness de bandera més llarga del món, en encerclar l'Anella Olímpica de Montjuïc, amb més de tres quilòmetres de bandera catalana, per tal de reivindicar la catalanitat dels Jocs Olímpics de Barcelona, que se celebrarien mesos després, i al voltant dels quals les JERC van desenvolupar una campanya propagandística per fer saber als ciutadans estrangers que ens visitaven, que Catalunya és una nació que lluita per la seva independència.

Pel juny del 1992 se celebrà a Vic el 18è Congrés Nacional d'ERC, que aprovà uns nous estatuts, en els quals es reconeixien les JERC com a una organització política juvenil amb personalitat jurídica pròpia.

L'octubre del 1992 té lloc a Girona, sota el lema "pren partit per la independència", el 12è Congrés Nacional de les JERC, en el transcurs del qual Joan Puigcercós és escollit per tercer cop consecutiu Secretari General, i Josep Vall, de L'Hospitalet de Llobregat, Vice-Secretari General. Aquest Congrés, que ens consolida com a primera organització política juvenil de Catalunya, aprova la Declaració de Principis de les JERC, fet que culmina el procés de definició ideològica, iniciat el 1987 al 10è Congrés Nacional.

El 12è Congrés fixa com a fites: la definició d'una nova divisió territorial interna de les JERC, tot superant els àmbits "provincials"; l'extensió de la política de formació a l'àmbit regional amb la celebració d'escoles itinerants; una nova polí-

tica de comunicació amb la divisió de l'àmbit intern per "La Coc telera" i la creació d'una nova publicació (**ALTA TENSIO**) d'àmbit extern; i finalment l'impuls definitiu a la política de relacions internacionals portada a terme els anys precedents, constituint una plataforma de cooperació internacional juntament amb escocesos, bascos, flamencs, gallecs, gal·lesos, bretons i corsos entre d'altres. Les JERC després d'assolides les principals fites que ens marcàrem en l'àmbit nacional ens disposem ara a liderar als joves europeus que aposten per la construcció de l'Europa de les Nacions.

Primer de Maig

Els documents del 12è Congrés Nacional

El compromís d'esquerra independentista

El 12è Congrés Nacional de les JERC celebrat a Girona els dies 10 i 11 d'octubre de l'any passat adoptà la "Declaració de Principis" que emmarca la filosofia política de la nostra organització. El màxim òrgan de les JERC també va debatre, actualitzar i aprovar les Ponències Ideològica, Estratègica i Organitzativa, documents que recullen el posicionament polític i les línies bàsiques d'actuació de les JERC en les grans qüestions genèriques així com en els temes sectorials que afecten directament a la joventut catalana.

A la "Declaració de Principis" les JERC ens definim com a organització política juvenil d'esquerra independentista, democràtica i de masses, que forma part del Moviment d'Alliberament Nacional Català. Les JERC fixem els nostres objectius en la consecució d'una societat democràtica, en la qual desaparegui qualsevol signe d'explotació social o nacional, dins un territori ecològicament equilibrat. Aquest model de societat que es proposa, només podrà fer-se realitat en una Catalunya lliure, sobirana i unificada, dins l'Europa de les Nacions. Les JERC tenim com a àmbit d'actuació tota Catalunya, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó i volem aconseguir que els joves adquireixin un compromís permanent amb el pensament d'esquerra independentista.

La Ponència Ideològica, en la seva introducció, recull els continguts dels postulats bàsics que marquen l'activitat política de les JERC, que ja venen implícits en el nostre nom: Joventut, Esquerra, República i Catalunya.

Amb el títol de Joventut s'exposa la situació dels joves a Catalunya, amb les contradiccions i problemes actuals, condemnant un sistema social que ens nega els drets més essencials com ara el dret al treball i a l'habitatge, a l'ensenyament públic i de qualitat, en definitiva a un nivell de vida digne, que ens permeti integrar-nos a la socie-

tat i formar-nos com a persones participatives. En aquest apartat, es culpa l'actual sistema social per la gran pressió ideològica que exerceix sobre els joves, integrant-los acriticament i convertir-los en joves conformistes. Així, molts joves han adquirit valors de la cul-

El nou Estat del Benestar passa per la socialització de les estructures bàsiques de la societat, a fi de preservar les classes populars dels abusos d'una economia de mercat pura i dura, tot potenciant els agents socials per tal de superar així la dicotomia individu-Estat. Les JERC creiem que els eixos bàsics que han de marcar la línia política i ideològica d'una opció d'esquerra a la fi del segle XX són la defensa del medi ambient, la defensa dels drets de les persones, la lluita contra els desequilibris econòmics i socials, i la defensa de la pau i la solidaritat mundials.

A l'apartat República s'expressa la necessitat de Catalunya de dotar-se d'estructures d'estat pròpies a tra-

des de la societat civil es nacionalitzi Catalunya, es nacionalitzi als catalans. El camí, pacífic i democràtic, per obtenir la independència passa per un procés que ha de conjuguar la participació a les institucions amb la mobilització popular. Aquest procés polític es concretarà quan una o més forces polítiques que estiguin per la independència obtinguin la majoria en un o en tots els Parlaments de la nació catalana, i la proclamïn unilateralment. Les JERC manifestem, així mateix, el nostre compromís en la construcció de l'Europa de les Nacions, de l'Atlàntic als Urals, com a única via per bastir, d'una vegada per totes, un projecte d'abast continental, on tots els pobles

Andreu Camps, aleshores President de la Federació de Girona de les JERC, en nom de la Comissió Redactora, presenta la Declaració de Principis de les JERC.

tura consumista, formant un nou associacionisme "invisible", poc organitzat, d'objectius immediats, heterogenis, i imprevisibles. Els joves volen estar units, acompanyats, però no associats. Davant aquesta situació, les JERC creiem que l'associacionisme juvenil català (polític, cívic,...) té el deure de respondre a les necessitats reals de la joventut, i arribar cada cop a un major nombre de joves.

En l'apartat Esquerra, les JERC ens pronunciem a favor d'una nova política d'esquerra que superi el concepte d'Estat Social, entès com un simple gestor del capitalisme.

vés de l'exercici del Dret d'Autodeterminació. La República és el millor sistema de govern per dissipar tota classe de privilegis d'uns ciutadans per sobre d'uns altres, ja des del naixement. És la millor garantia per l'exercici de la democràcia i la legitimació del poder. La República és, en definitiva, progrés.

Finalment a l'apartat Catalunya s'explicita la voluntat d'independència política i el treball a dur a terme per aconseguir la plena normalitat nacional. Les JERC proposem la pedagogia nacional com a eina de redreçament per a què des de les institucions públiques i

hi siguin presents en condicions d'igualtat i dignitat nacionals.

La Ponència Ideològica aprofundeix finalment en diverses problemàtiques sectorials juvenils com són: Treball, Ensenyament, Habitatge, Associacionisme, Llengua, Objeció de Consciència o Medi Ambient, entre d'altres.

D'aquesta manera l'independentisme que proposem des de les JERC conjuga la lluita per la independència nacional amb la quotidianitat dels problemes del carrer. Perquè és aquest l'independentisme útil, allò que el país necessita i demana.

Entrevista a Joan Puigcercós i Josep Vall

"Som una organització referent"

Joan Puigcercós (Ripoll, 1966) i Josep Vall (L'Hospitalet de Llobregat, 1965), Secretari General i Vice-Secretari General de les JERC respectivament, han encapçalat el procés de refundació, consolidació i hegemonia que les JERC han protagonitzat en els darrers anys, en l'àmbit de l'esquerra independentista juvenil.

★ **ALTA TENSIO.** Tots dos proveniu de l'AEIU. Que us impulsà a entrar a ERC?

JOAN PUIGCERCÓS. L'any 1987 es donava una conjuntura molt concreta en el món de l'esquerra independentista. El MDT s'acabava de trencar en dos, la Crida es trobava paralitzada per crisis internes que propiciaren la marxa d'Àngel Colom, i l'ENE ja havia iniciat el procés de marxa enrera pactant amb el PSUC. Davant aquesta situació Colom, Carod-Rovira i un centenar de quadres mitjans provinents de tot arreu veuen la necessitat d'articular d'una vegada per totes una organització d'esquerra nacional amb voluntat majoritària, no marginal. L'organització ja estava creada, era ERC. Només calia entrar-hi.

JOSEP VALL. Tot això era encara més evident en el món universitari on l'esquerra independentista, bi tenia, aleshores l'AEIU i sectors de la FNEC, i bi té encara, avui dia el BEI, el seu principal brou de cultiu. Som molts els que ens adonem en aquell moment que allò que durant anys s'havia postulat teòricament i perseguit a la praxi, l'articulació d'una força política socialment d'esquerra i nacionalment catalana, de fet ja existia, era ERC. Només calia adaptar-ne el discurs a la nova realitat social catalana. Només calia que assumís explícitament una estratègia independentista.

★ **ALTA TENSIO.** Joan, que t'ha impulsat a liderar les JERC durant tots aquests anys?

JOAN PUIGCERCÓS. El poder canviar la situació d'impotència viscuda durant molts anys en inoperants organitzacions d'esquerra independentista. I sobretot la voluntat de garantir que el que podia ser una moda, en compromís independentista dels joves, esdevingués un costum generació rera generació, un cop constatat el naixement d'una generació independentista.

★ **ALTA TENSIO.** I a tu, Josep?

JOSEP VALL. La voluntat i la il·lusió de crear, estructurar i consolidar una força política juvenil que servís per agrupar, organitzar i formar políticament aquesta generació independentista.

★ **ALTA TENSIO.** Els resultats han estat els que esperàveu?

JOAN PUIGCERCÓS. Han superat qualsevol previsió. Les JERC són, avui dia, la primera organització política juvenil de tot Catalunya, no només per tenir una forta implantació a Mallorca o a Perpinyà, sinó sobretot per dinàmica de treball generada, per aptitud per analitzar i marcar línies d'intervenció i per capacitat de resposta i acció.

JOSEP VALL. I tot això s'ha fet des d'una òptica socialment d'esquerra, quan molts ens deien l'any 1987 que les JERC no passarien mai de ser un garbuix d'independentistes sense cap mena de compromís social, moguts només per un ideal nacional. Doncs bé, les JERC hem treballat i treballem per la defensa del medi ambient, dels drets de la persona, de la pau

Josep Vall i Joan Puigcercós, a la cloenda del 12è Congrés Nacional de les JERC, a Girona.

i solidaritat mundials i per la lluita contra qualsevol desequilibri econòmic o social tan individual com territorial. I ho fem, això sí, com allò que som: com a catalans.

★ **ALTA TENSIO.** Què en queda del treball de les JERC en els darrers sis anys?

JOAN PUIGCERCÓS. L'haver esdevingut una organització referent, tant a Catalunya per la joventut catalana d'esquerra independentista, en tant que organització hegemònica, com a l'estranger per a d'altres organitzacions juvenils de nacions sense estat, en tant que exemple a seguir. Així com haver estructurat per primer cop a Catalunya una organització juvenil amb presència activa, i per tant, cohesionadora, de la Catalunya del Nord al País Valencià i de Menorca a l'Ebre, tot demostrant que malgrat les acusacions de passotisme als joves catalans d'avui dia, l'actual generació està compromesa amb la societat, i des d'una òptica independentista.

JOSEP VALL. I haver demostrat que una organització política juvenil no té perquè caure en el fàcil recurs de ser l'ala radical i inoperant del partit, que serveix

de, tant en tant, de coartada vergonyant a les renúncies del mateix, sinó que allò que ha de fer és formar a la militància, articular un discurs de política integral de joventut, i fer arribar als joves del país un missatge clar i coherent amb la seva ideologia.

★ **ALTA TENSIO.** Quins reptes té plantejats les JERC en el futur?

JOSEP VALL. Extendre amb força la nostra implantació territorial a la periferia de la nació on encara és incipient, sobretot al País Valencià i a la Franja de Ponent, per poder fer arribar als joves catalans el missatge d'esquerra independentista. I articular-nos amb d'altres entitats juvenils no polítiques, però amb les que compartim una mateixa visió i projecte del país.

JOAN PUIGCERCÓS. I també liderar les organitzacions polítiques juvenils europees que estan per la construcció de l'Europa de les Nacions. Però sobretot, aconseguir que a les properes eleccions municipals, per la primavera del 1995, bi hagi més regidors de les JERC que mai, per demostrar que la joventut socialment i políticament compromesa d'aquest país, està per la independència.

GINA CALVET

ALTA TENSIÓ

NÚMERO 1 ★ MAIG 1993

DEBAT, INFORMACIÓ I REFLEXIÓ JUVENIL

Presentació

Prendre partit

Saps política estimada / més val que t'ho montis bé / el teu paper és tan miserable / que t'amages en el temps / No em facis seguir-te el joc / que no vull prendre partit / que els discursos sempre m'han avorrit / jo no crec en el poder / jo no crec en l'orgull / jo no vull parlar per ningú.

(Sau "Encara que siguin de bar")

Vivim en un món d'explicacions en forma de clip i d'una realitat vista sota la dinàmica del zapping, tot de fàcil ingestió i més ràpida encara digestió. I els joves en som en gran part l'epicentre d'aquest fast food mediàtic.

Prendrem d'aquest univers un dels tòpics menys incerts: la joventut som la potència activa de la societat, amb energia i capacitat per mobilitzar i mobilitzar-se, amb un futur per davant per construir i construir-se.

El cert és però, que aquesta energia potencial no esdevé cinètica. Els joves, un altre tòpic, sovint no fem res més que refrendar l'atonía i l'anòmia social i nacional d'aquest país en què ens ha tocat viure. I a la política li ha tocat, com tot altre element constituït del sistema, també el rebre. Del descens dels joves de la transició, s'ha passat directament al desinterès. I això ni és pas casual ni la culpa és pas nostra.

No és pas casual que per a molts joves hagin establert un binomi indestruïble anomenat política-engany. Els partits que han consolidat l'actual *statu quo* i que l'administren des de les institucions han volgut (i en part amb bons resultats) canalitzar els joves envers dos camins que conflueixen a un sol punt: enlloc.

L'un és prou conegut i no mereix cap línia de comentari: el consum. Els joves tenen a la seva disposició, amb calers pel mig, és clar, tot un món "jove": des de tele-sèries a roba, des de programes lúdics municipals a locals d'alienació etílica i decibèlica.

L'altre, al qual se centren ara tots els esforços publicitaris, és d'entrada totalment desinteressat, solidari, i fins i tot compromés: el voluntarisme. En vàrem viure fa no massa mesos un dels seus capítols paroxístmics: els Jocs Olímpics. S'està fent servir el treball i l'empenta desinteressada de milers de joves com a vernís lluent per al rostre cimentós d'un sistema, que genera alhora el tantmenfotisme general i la insolidaritat més salvatge, fenòmens contra els quals pretén lluitar aquest voluntarisme ben intencionat però poderosament conductat, i per tant, buit de capacitat crítica envers el sistema. És la poderosa il·lusió de col·laborar amb suposats

grans projectes sense embrutar-se gens les mans en la "miserable" política. Els que només pensen en els diners i el poder ja s'ho faran. I tant!

Voluntarisme i consumisme són les dues cares d'una mateixa roda que gira i gira per no moure's d'on és: el propi sistema. Canviar les coses sembla deixar així de tenir no només interès, sinó també espai. I allò que no ocupa cap espai no existeix. La història a grans trets ja ha finalitzat. Tanquem la barraca, doncs?

Eppur si muove. La joventut catalana de finals dels 80 i inicis dels 90 comença a viure al seu si un gir copernicà de la destrempada generacional anterior. A hores d'ara més de dos milers de joves, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, hem pres partit per la defensa dels drets humans, per la lluita contra els desequilibris econòmics, territorials i socials, per la defensa del medi ambient, per la solidaritat i la pau entre els pobles; en definitiva per un futur millor per la nostra nació, Catalunya. Hem pres partit per la independència. Des de les JERC, és clar.

No entenguem aquesta presa de posició com el producte de cap consigna propagandística. No parlem de cap futur paradisiac com el que s'enfonsà amb el mur de Berlín, ni cap 2000 nebulós a no se sap on, sinó és dins de l'Espanya multisecular de la qual en som un bolet "diferencial", amb participacions percentuals a negociar no se sap quan. Parlem de posar fi a una realitat marcada per a la majoria de joves com a negatòria de drets tan elementals com el treball, l'habitatge, l'ensenyament de qualitat, en definitiva a un nivell de vida digne.

Per això creiem en la força transformadora dels joves, en la dinamització de la seva energia. Energia que cal conduir a moure la maquinària del moviment d'alliberament nacional català. Des de les associacions de barri o els agrupaments, als consells de joventut. Dels plens municipals als parlaments. Des de la plataforma ecologista comarcal a la concentració nacional pel concert econòmic.

ALTA TENSIÓ, vol des de les JERC ser eina pedagògica per al nostre redreçament social i nacional canalitzant l'energia, a tota potencia, de la joventut catalana que pren partit per la independència.

Editorial

Espanya ens roba

Espanya roba als catalans cada any dos bilions de pessetes. Un bilió a la Catalunya central i un altre entre el País Valencià i les Illes.

A la Catalunya central en concret el sistema actual de finançament va ser pactat a la baixa amb el govern post-franquista d'UCD, pel PSC-PSOE, el PSUC i CiU. Es perdé una ocasió d'or per legalitzar el concert econòmic. L'any 1992 el govern Pujol signà un xec en blanc de cara al nou sistema amb la promesa verbal que es tendria a la corresponsabilització fiscal amb un tram de l'IRPF. Fins i tot aquesta misèria és negada a Catalunya amb l'excusa de la solidaritat. Però si al final es concedís, el 15% de l'IRPF només seria un pegat que no ens aporta ni un duro més, només augmentaria la liquidació de la caixa de la Generalitat. L'única solució perquè els impostos dels catalans es quedin a Catalunya és el Concert Econòmic.

Però, si la política fiscal és totalment contrària als interessos de Catalunya, hi ha encara molts altres aspectes en que l'Estat ens juga en contra.

L'Estat espanyol té una estructura econòmica arcaica que fa que sigui impossible complir alhora totes les exigències del programa de convergència amb Europa. Inflació excessiva, dèficit públic enorme que necessita ajudes exteriors que provoquen interessos alts en el diner i un enorme deute públic. I això al costat d'una moneda que està a punt de sortir del Sistema Monetari Europeu. I uns índexs de benestar social dels més baixos d'Europa: com la despesa social del 17% del PIB, quan la mitjana europea és del 29%, o l'esgarriós índex d'atur juvenil de més del 50%.

Els governs de Madrid estan hegemonitzats per buròcrates tenen una concepció financera-especulativa de l'economia i apliquen polítiques anti-industrials lessives per a tot l'arc mediterrani des de Figueres a Elx passant per Ciutat de Mallorca. Patim una energia cara, una infraestructura deficient que augmenta els costos, una moneda massa forta que impedeix exportacions i facilita les importacions, una manca de protecció a la innovació tec-

nològica i una venda indiscriminada del teixit industrial autòcton a les multinacionals.

Per si tot això fos poc, Madrid ens imposa múltiples peatges. No només els de les autopistes. Catalunya és la zona de l'estat amb més sanitat privada, més ensenyament privat, on les empreses de missatgeria tenen més volum de negocis. L'Estat espanyol s'estalvia la creació de places públiques en la sanitat i l'escola, manté serveis ineficaços com Correus i el ciutadà es veu obligat a pagar-se de la butxaca allò que aquell no li ofereix. Paguem els serveis dues vegades. Madrid posa el peatge i qui el cobra és l'oligarquia catalana. Recordi's sinó qui controla les concessionàries de túnels i autopistes, qui domina la patronal mèdica i sanitària.

Un Estat espanyol que ens roba, que és arcaic, que manté una política anti-industrial i que ens imposa peatge ni solament aconsegueix ser eficaç. Espanya té una administració faraònica i inútil, resultat del manteniment de l'estructura franquista malgrat haver creat un sistema autonòmic. El govern justifica l'espoli sobre el conjunt de la nació catalana amb excuses de solidaritat. Però ni aquesta és eficaç. Andalusia i Extremadura continuen com a societats deprimides, condemnades a la indignitat de viure del subsidi i domesticades en el vot o en les *peonadas* per alcaldes i terratinents. I les obres d'infraestructura que s'hi fan serveixen només per a la galeria i per a què uns quants espavilats s'hagin embutxacat milers de milions per comissions a costa dels impostos que paguem els ciutadans d'aquest país, siguem autòctons o nascuts a fora.

Miquel Ferreres

El CNJC es qüestiona les relacions amb el CJE

Entre el parany i Europa

El CNJC ha de decidir en els pròxims temps quin tipus de relació vol seguir mantenint amb el seu homònim espanyol, el CJE, fet que marcarà la futura representativitat de l'organisme català a nivell europeu. En l'actualitat el CNJC es troba més allunyat que mai de la realitat juvenil catalana, per l'acció d'una direcció preocupada majoritàriament només en els interessos particulars dels seus membres.

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) i el Consejo de la Juventud de España (CJE) són dos Consells de Joventut. El primer és d'àmbit regional de la Catalunya central, però gaudeix de reconeixement internacional, i el segon és d'àmbit estatal i pretasament nacional (espanyol, s'entén).

El CNJC va ser creat l'abril del 1979 com a organisme no-governamental agrupador de les entitats juvenils catalanes. Les seves funcions eren prestar serveis i recolzar les entitats juvenils en la promoció de l'associacionisme, així com ser l'interlocutor davant l'administració del moviment associatiu juvenil de la Catalunya central.

Des de la seva creació el CNJC va entrar a formar part del Comitè de Consells Nacionals de Joventut Europeus (CENYC) i del Fòrum Juvenil de les Comunitats Europees (Youth Forum).

Fou el mateix CNJC el que impulsà decididament la creació del CJE l'any 1984, entrant a més a formar-ne part com a membre de ple dret

sense que fos necessari, doncs altres consells de l'Estat, com ara el del País Basc, hi són només com a observadors. A partir d'aquell moment l'Estat espanyol passà a ser juntament amb l'Estat belga (Flandes i Valònia) l'únic que gaudia de doble representació internacional.

S'imposava un pacte, i aquest fou el Conveni de Relacions que establiren l'any 1985 el CNJC i el CJE. Aquest conveni es centra en l'articulació de relacions i el repartiment de papers a nivell europeu, o sigui a la CENYC i al Youth Forum. El conveni per a ambdós organismes és gairebé idèntic:

- El CJE i el CNJC en són membres.
 - En les assemblees generals el CJE compta amb el 75% dels delegats i el CNJC el 25% restant. Hi ha un únic vot unificat per als dos consells.
 - Als òrgans directius el CJE té veu i vot, i el CNJC només veu.
 - La representació de l'Estat espanyol s'atribueix al CJE.
- Abans de la creació del CJE, el

CNJC gaudia d'un estatus internacional que va cedir, en major o menor part, al CJE. La situació anterior, doncs, era molt més positiva per al CNJC. Tot i això, la situació actual no és, ni de bon tros, definitiva. La relació de submissió i dependència respecte el CJE pot i s'ha d'acabar.

Actualment, al CNJC, s'està produint un debat important sobre la redefinició de les relacions amb el CJE i la possible sortida d'aquest. Les postures són diverses, tot coincidint amb l'orientació ideològica de cadascú. Des de les vergonyants posicions del neoespanyolisme, fins a les postures clares de l'independentisme sociològic.

Els membres del Secretariat del CNJC, degut a la vinculació espanyola d'uns (JSC, Joves amb Iniciativa, Joventuts del CDS, Dones Joves, etc...) i als interessos de promoció personal d'uns altres (JNC, MUEC, etc...) han vingut defensant la permanència dins del CJE. En tot cas, però, dins del Secretariat hi ha honroses excepcions al respecte.

Si, de debò, volem un CNJC que realitzi activitats per la joventut del nostre país, llavors cal sortir del CJE i enfortir d'una vegada per totes un CNJC que, a l'actualitat, només és un lobby al servei de la promoció personal d'individus de dubtosa representativitat i honorabilitat que no destaquen precisament per la seva tasca al servei de l'associacionisme català. Uns individus que han fet del CNJC un feu personal i que condicionen les decisions al capdavant del consell als seus propis interessos personals.

Els joves catalans volem un CNJC fort i que es faci respectar per l'administració. Actualment no el tenim, i encara el tindrem menys si seguim dins del CJE; tot patint les constants interferències de l'Institut de la Joventut d'Espanya (INJUVE), que no fan sinó condicionar negativament l'actuació del CNJC i qüestionar la seva suposada independència. Cal, en resum, sortir del CJE i projectar-nos internacional i directament cap a Europa. Que per anar a Brussel·les, passar per Madrid és donar volta i perdre temps i diners.

FÀBRICA I OFICINES
Polígon Industrial CAN PRAT
Tels. 570 65 67 Fax 570 65 32
08100 MOLLET DEL VALLÈS

INDÚSTRIES RABASA, S.A.

Fàbrica de bicicletes

RABASA-DERBI OFEREIX ALS JOVES LECTORS D'ALTA TENSIO UN DESCOMPTA DEL 20% EN LA COMPRA DE BICICLETES EN ELS SEGÜENTS ESTABLIMENTS

MOTO SPORT Tel 424 46 49
Gran Via, 411 BARCELONA

MOTO SPORT Tel 231 33 60
Meridiana, 156 BARCELONA

MOTO SPORT Tel 31 43 02
Doctor Abelló, 3 REUS

AUTOMOCIÓ CANO Tel 50 12 54
Crt. de Barcelona Km 3 TORTOSA

AUTOMOCIÓ CANO Tel 40 10 32
Av. Saragossa, 1 VINARÒS

AUTOMOCIÓ CANO Tel 21 15 99
Crt. N-340 Km 64,2
Pol. Autopista Sud CASTELLÓ

CANOMOTO Tel 360 44 82
Av. del Port, 85 VALÈNCIA

DELEGACIÓ RABASA-DERBI
Tel. 347 91 45
Av. Constitució, 53 VALÈNCIA

CASA CAPÓ Tel 46 95 61
Honderos, 33 CIUTAT DE MALLORCA

Presentat el Pla Interdepartamental de Joventut

Una generació sense política de joventut

El Pla Interdepartamental de Joventut presentat el passat mes de febrer al Parlament de Catalunya pel Secretari General de Joventut, Josep Coll, no només arriba tretze anys tard sinó que continua sense donar resposta als greus i crònics problemes de l'atur, la crisi de l'associacionisme, la manca d'habitatge i la descoordinació governamental en matèria de política de joventut.

El 3 de març de 1993 Joan Puigcercós Secretari General de les JERC i diputat al Parlament de Catalunya, formulava en el mateix Parlament una interpel·lació sobre política de joventut. Per primera vegada, després de quatre legislatures, un grup parlamentari, el d'ERC, qüestionava a CiU la seva política en matèria de joventut. La interpel·lació es produí pocs dies després que el Secretari General de Joventut de la Generalitat de Catalunya Josep Coll presentés el Pla Interdepartamental de Joventut, i tenia com a fi preguntar al Govern sobre els criteris de capteniment en política de joventut. Puigcercós va fer palès en la seva intervenció que el Pla Interdepartamental de Joventut no és, ni de bon tros, un pla que tracti els afers juvenils de forma integral, que entengui que els joves estem afectats per problemàtiques diverses, que només poden ser tractades eficaçment des d'un Pla que inclogui accions a dur a terme per Direccions Generals de tots els Departaments de la Generalitat de Catalunya. Accions que es puguin dur a terme coordinadament i sobretot descentralitzadament.

Puigcercós va remarcar també que la iniciativa ha arribat tretze anys tard, fet que ha provocat que gairebé una generació de joves catalans no han tingut, no ja una política integral amb les mancances i els déficits que això suposa, sinó ni solament un trist Pla Interdepartamental de Joventut.

Puigcercós va parlar de la problemàtica de l'atur juvenil, que segons dades del mes d'octubre del 1992, afecta a la Catalunya central a un 45% de les persones menors de 29 anys, quan la mitjana a Europa és del 12%. Davant aquestes xifres tan preocupants Puigcercós demanà la reactivació i la readequació als mitjans productius de la FP, ja que aquesta està envellida i desfassada. Calen més iniciatives en matèria de contractes en pràctiques, així com controlar la inversió que es fa del diner públic ja que no és optimitzada, ja que la gran part dels actuals joves que gaudeixen de contractes en pràctiques acaben fent feines que res tenen a veure amb l'origen del contracte i per tant, no s'acosten al mercat de treball. Tot això provoca un accentuament de la manca de competitivitat amb Europa donat que, en mà d'obra, tampoc estem a la seva alçada.

Sobre l'associacionisme Puigcercós va destacar que amb la davallada de l'ocupació i l'alt índex de fracàs escolar, l'associacionisme és la fórmula ideal per crear hàbits de cohesió social i de viure en col·lectivitat, ja que l'associacionisme pot arribar allà on no arriba l'escolarització i pot socialitzar els joves en valors positius.

Sobre la problemàtica de l'habitatge juvenil, Puigcercós va fer una crítica als plans d'habitatge oficial de compra, exemple del fracàs atès que només els joves amb feina fixa (20% del total dels joves que tenen feina) i amb ingressos superiors a la mitjana hi poden accedir. Falsos plans d'habitatge que no compleixen amb l'objectiu inicial de redistribuir riquesa i crear igualtats en el règim d'oportunitats. Puigcercós llançà la proposta de fer un Pla d'Habitatge de Lloguer per a joves com s'està fent en l'actualitat a Holanda i Alemanya.

Finalment el diputat de les JERC va fer un balanç global de la política de joventut a Catalunya caracteritzada per una descoordinació de les diferents administracions, per una acció enlluernadora i d'apàrador (exemplificant el tema en el Carnet Jove) i sobretot la manca de solucions globals a la problemàtica dels joves, als quals l'Administració i el Parlament de Catalunya encara no ha donat respostes a les nostres necessitats més immediates. Quantes lleis ha dictat el Parlament de la Catalunya central en matèria específicament de Joventut? La resposta: només dues. La Llei 10/1991 de 2 de desembre de creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i la Llei 14/1985 de 28 de juny de regulació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. On és doncs la política integral de joventut? Aquesta interpel·lació va convertir-se en una moció subsegüent que va ser recolzada en la majoria dels seus punts pels grups parlamentaris del PSC-PSOE i IC, però que la majoria convergent aturà demostrant un cop més la seva manca de sensibilitat amb la joventut d'aquesta part de Catalunya.

ARXIU

Carnet Jove versus Club Super 3

Megadiferències

Anys després de la seva creació el Carnet Jove és una de les assignatures pendents de les diferents administracions de Catalunya pel que fa a política de joventut. El Carnet Jove, eina dirigida exclusivament a fomentar el consum entre els joves, s'ha vist superat pel carnet del Club Super 3 que sense proposar-s'ho ha aconseguit donar més serveis que el primer, i sobretot cohesionar quasi 200.000 joves de tot Catalunya.

L'any 1986 la Generalitat de Catalunya posava en funcionament el Carnet Jove, una iniciativa que tenia com a objectius immediats tal com deia l'aleshores Direcció General de Joventut "una millora notable de la interrelació entre els joves i la societat catalana. En la mesura que el joves puguin accedir més fàcilment a l'oferta cultural, de béns i serveis que ofereix la nostra societat, més fàcilment po-

dran percebre la seva veritable realitat, aportar-hi les seves iniciatives i participar-hi d'una manera creativa, transformadora". Amb objectius similars el Govern Balear l'any 1987 i la Generalitat Valenciana i el Govern Andorrà l'any 1988 crearen també el Carnet Jove. A la Catalunya del Nord aquest servei ja funcionava des de l'any 1985 amb el nom de "Carte Jeunes".

Què ofereix el Carnet Jove als joves catalans?

L'ús del Carnet Jove a Catalunya s'ha convertit en la concessió de petits avantatges econòmics als joves catalans de 14 a 26 anys en el moment d'adquirir productes de consum o en la utilització de serveis o equipaments. El Carnet Jove, per 500 ptes, passa a ser exclusivament una eina de consum per a joves, més pròpia d'una entitat bancària que d'una administració al servei de la joventut. I és que, el que ofereix el Carnet Jove als joves catalans és fruit d'una política d'"avantatges" i no pas de serveis per a la joventut. Els darrers estudis realitzats recentment sobre la utilització del Carnet Jove estableixen que les botigues de moda, imatge, so i discos són els llocs on més s'utilitza el carnet. El fet és que el posseïdor del Carnet Jove només podrà utilitzar aquest carnet en establiments i serveis de consum, però no obtindrà cap benefici en material escolar, salut, transports, i altres serveis específics i necessaris per als joves. Ni solament en el camp del lleure, on anar al cinema o al teatre proveït del Carnet Jove no suposa un guany més gran que el descompte que aquests establiments poden oferir el dia de l'espectador. Ni en el cas que el Carnet Jove fós concebut com una eina de consum, aquest no ofereix cap tracte sorprenent: els "avantatges" econò-

mics representen una mitjana del 18 al 25% de descompte res-

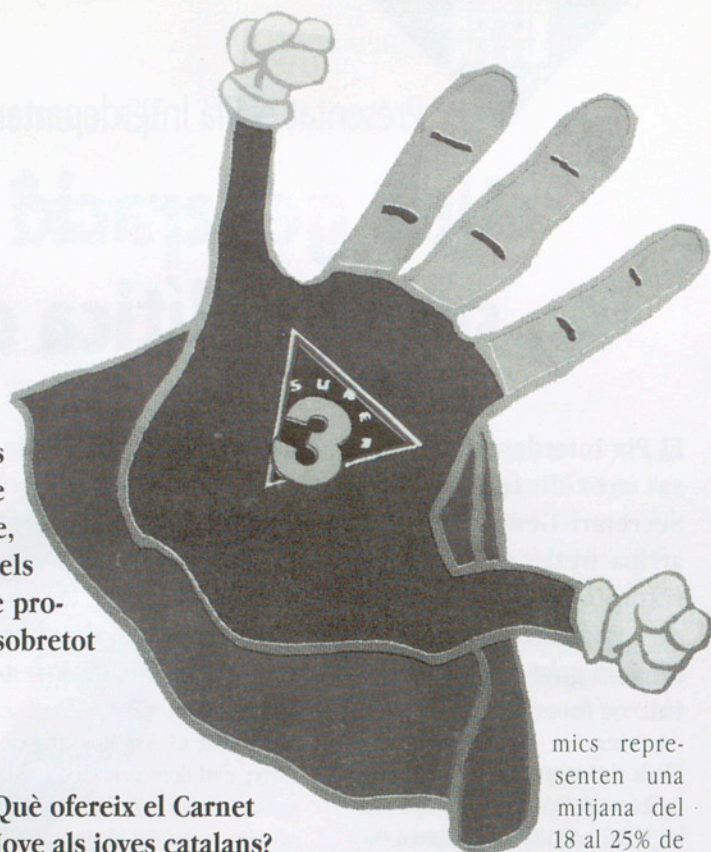
pecte el preu de venda. Podríem dir que, el Carnet Jove a Catalunya s'ha convertit en una operació de publicitat i maquillatge d'unes institucions que, amb una política d'aparador, només ofereixen consum i frustració als joves catalans.

On són els serveis?

Si parlem de serveis, i no d'avantatges, el Carnet Jove 1991-1993 de la Generalitat de Catalunya ofereix com a novetat l'assegurança d'assistència en viatge, servei que ja s'oferia des de l'any 1988 en el Carnet Jove d'Andorra i en d'altres carnets joves de diferents països europeus. En aquesta línia, cal destacar l'assegurança d'estudis del Carnet Jove del Govern Balear, que garanteix el pagament de la matrícula i dels llibres, en cas de mort del pare o del tutor legal, si ets estudiant d'ensenyament secundari o universitari. I aquest és tot el servei.

El Carnet Jove, Europa i les institucions de Catalunya

Des de l'any 1990, el Carnet Jove apareix amb un nou disseny. L'Euro-26 vol homologar l'ús dels diferents carnets entre els joves

eE Editorial Empúries

Als 30 anys d'*Al vent*,
totes les cançons de Raimon

Raimon
LES PARAULES DEL MEU CANT

Pròleg de Joaquim Molas

Teresa Pàmies
**COSES DE LA VIDA
A RITME DE BOLERO**

Dins el programa «El matí de Josep Cuní», Teresa Pàmies comenta des de fa cinc anys un fet de l'actualitat —de la vida quotidiana de la gent corrent—. En aquest llibre ha aplegat els millors programes amb el text dels millors boleros.

Un llibre del Club Super 3 per als supersocis del Club Super 3

Víctor Batallé
OPERACIÓ DELTA 3

Una aventura trepidant: la lluita d'uns personatges inoblidables contra el poder cruel del Mega Zero.

Distribució: Les Punxes, S.L. - Francesc d'Aranda, 75-81 - 08026 Barcelona

europaus. Però aquesta homologació a la pràctica no ha significat l'equiparació del Carnet Jove dels joves catalans amb els serveis que s'ofereixen a Europa. L'homogeneïtzació europea, per als joves catalans, a la pràctica, vol dir només "poder usar el Carnet Jove als diferents països europeus". Mentrestant a Escòcia els joves escocesos tenen veritables serveis: des de l'any 1980 gaudeixen a més del carnet *Young Scot*, el llibre i la revista d'informació periòdica, com els joves catalans, d'un servei gratuït d'assessoria jurídica 24 hores, i de l'*Action Fund*, un fons d'ajuda que permet beques i ajudes econòmiques per a joves o associacions amb iniciatives i projectes diversos. Valònia, Flandes, Noruega, Suècia i Itàlia, també ofereixen serveis similars als joves d'aquestes contrades. Com és que les Administracions de la Catalunya central, del País Valencià, i de les Illes Balears tenint competències exclusives en matèria de joventut no miren de reconduir els serveis i l'ús del Carnet Jove?

Les autoloapes dels Governos Pujol, Canyelles i Lerma

L'homologació europea dels diferents carnets joves ha significat que el "Instituto de la Juventud" espanyol, l'INJUVE, hagi passat a coordinar la gestió de les polítiques dels instituts de serveis a la joventut autonòmics davant la Conferència Europea del Carnet Jove.

La creació de l'Euro-26 no suposa que les direccions o secretaries generals de joventut vegin modificades o perdin les seves competències exclusives en la matèria. No hi cap llei que impedeixi crear nous serveis per al Carnet Jove en qual-

sevol de les administracions de Catalunya, però el fet és que, des de que l'INJUVE coordina, gairebé no se'n creen. Només una política mesella, basada en la por de crear i innovar, condueix a l'autoloapització dels Governos Pujol, Canyelles i Lerma, també en política juvenil.

1991, el triomf del carnet del Club Super 3

Mentre el Carnet Jove celebrava el 5è aniversari, Televisió de Catalunya llançava el carnet del Club Super 3. Joves de fins a 18 anys converteixen aquesta iniciativa televisiva en més que un club, en més que un carnet. Gairebé 200.000 joves de tot Catalunya posseeixen un carnet, el del Club Super 3, amb el qual tenen més avantatges que amb el propi Carnet Jove. *Veure Taules 1 i 2.*

Conclusions

Aquestes dades posen de relleu la política obtusa de les diferents direccions o secretaries generals de joventut que, dia a dia, perden l'oportunitat de demostrar a través del Carnet Jove la capacitat de crear amb les seves actuacions serveis a la joventut.

De moment, el carnet del Club Super 3 s'erigeix com el primer carnet que cohesiona els joves de tot Catalunya, un sol carnet per a joves d'una sola nació: Catalunya, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

L'any 1993 el Carnet Jove arribà al final de la seva cinquena edició. El procés d'integració social dels joves i el seu accés al món de la cultura, l'esport o el lleure, traduït en serveis i iniciatives que creïn interacció entre els joves i les institucions, és encara, anys després de la

seva creació, l'assignatura pendent del Carnet Jove a Catalunya. Només la responsabilitat i l'enginy poden reformular un Carnet Jove, que és un autèntic paradigma de

les polítiques de joventut que duen a terme els diferents governs de Catalunya.

TAULA 1: POSSEÏDORS

	Carnet Jove	Club Super 3
Catalunya central	113.631	175.336
País Valencià	~ 70.000	2.084
Illes Balears	~ 11.000	3.412
Catalunya Nord	?	{ 1.845
Andorra	~ 2.000	
Franja de Ponent	?	264

(*) (Les xifres del Carnet Jove/Catalunya central són dades de l'Institut Català de Serveis a la Joventut/Carnet Jove 1990-1991. No ens han facilitat dades més actualitzades. Les xifres del Club Super 3 són del mes de gener de l'any 1993). Les altres administracions (Govern Balear, Generalitat Valenciana i Govern Andorrà) no disposen de dades exactes. S'estan informatitzant.

TAULA 2: DADES COMPARATIVES A BARCELONA

	Carnet Jove	Club Super 3
Museu de Cera	250 ptes	Entrada lliure
Cinema Nàpols	550 ptes	Entrada lliure
Tibidabo	1200 ptes	Entrada lliure

Premis de Narrativa

1993

El Patronat de
la FUNDACIÓ SANTA MARIA
convoca el desè concurs de llibre infantil
EL VAIXELL DE VAPOR i el quart concurs
de llibre juvenil GRAN ANGULAR

Primer premi: 1.000.000 ptes.

Finalista: 200.000 ptes.

Extensió: 50 folis a doble espai

Gran Angular

Primer premi: 1.000.000 ptes.

Finalista: 300.000 ptes.

Extensió: 100 folis a doble espai

- El termini d'admissió d'originals es clourà el 15 de setembre.
- L'import dels premis és a compte dels drets d'autor.
- Les obres premiades seran editades per EDITORIAL CRUÏLLA.
- Els originals han de ser escrits en llengua catalana.

editorial cruïlla

Informació:

Balmes; 245

Tel. : 237 63 44

08006 BARCELONA

Ens cal el Tren de Gran Velocitat?

Una nova escletxa e

No ens enganyem, el Tren de Gran Velocitat (TGV, TAV o AVE) no és més que un nou model de tren, no significa l'entrada en el sistema europeu de transports ni res semblant, ni tampoc l'establiment d'una línia d'aquestes característiques entre Barcelona i València suposarà una major unitat nacional.

És curiós que els que han fet aquests plantejaments es solen englobar dins l'òptica, en el millor dels casos, regionalista. El TGV no és, ni més ni menys, que el desenvolupament d'un sistema de transport antic i popular, el ferrocarril, que a més té la virtut de ser un dels més respectuosos envers el medi ambient, per tal de fer-ho elitista i antiecològic.

El TGV és un tren que posseeix uns radis de gir de 3000 a 7000 metres, que ha de tenir un màxim pendent de 1,2 metres, que ha de travessar túnels de 100m² de secció, i que ha de creuar viaductes faraònics. És a dir, no és precisament una estructura respectuosa envers el territori. Un tren que necessita sofisticades pantalles acústiques per atenuar el potentíssim soroll que genera, no és precisament un model tou per a la població. Parlem d'un tren que ocasiona una nova escletxa en el territori català afectant una bona part del nostre patrimoni. En el cas del traçat fins a les Alberes s'alteraran fluxos d'aigües superficials i subterrànies, es modificarà la llera d'alguns rius, hi haurà una interrupció del desplaçament de la fauna malgrat els passos dissenyats, hi haurà empobriment dels biotops, hi haurà un efecte barrera, es generarà una desestructuració del territori, tindrem pèrdua de terres, i assistirem a una possible pèrdua de jaciments arqueològics. Si concretament encara més aquest impacte i hi posem noms i cognoms, descobrireu que es veuen alterats espais de gran interès natural, només a la regió de

Girona i com a exemple podem citar: el Montseny, el Montnegre, la reserva natural parcial de la riera d'Arbúcies, la riera de Riudarenes, la riera de Santa Coloma, el Puig Sardina o els Estanys de Sils. Per tots aquests espais hi ha mesures "correctores", per tot hi ha alguna acció de jardineria. La declaració d'impacte, publicada en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya del 29 de gener de 1992, serveix simplement per posar pedaçs de color verd a una obra de 70.000 milions de pessetes considerablement impactant, i en conseqüència, molt poc interessant.

Davant tot això, la primera i millor alternativa és la velocitat enfront de la gran velocitat. Podem arribar a 200 Km/h sense necessitat d'invertir en cap infraestructura, simplement aprofitant les vies actuals i millorant les unitats existents. Hem de saber aprofitar els sistemes menys perjudicials per al medi ambient, en aquest cas la tecnologia TALGO ens pot permetre arribar als 160km/h i 200Km/h en molts punts de la xarxa de la Catalunya central i del País Valencià. Es poden escurçar les distàncies interiors només usant tecnologia que ja funciona, i aplicant-la als regionals que tots utilitzem. Alemanya, França i Anglaterra compten des de fa temps amb una important xarxa de trens ràpids que no tenen res a veure amb els TGV. Suècia, Suïssa, Àustria, Dinamarca, Holanda, Grècia i Irlanda han optat per l'eficàcia i la rentabilitat, i han descartat la "gran velocitat".

És molt preocupant que mentre les

a en el paisatge

Ferrocarrils de la Generalitat
de Catalunya

classes populars urbanes i rurals pateixen un servei ferroviari deficient, els nostres governants parlin de línies de gran velocitat. No és cert que el TGV sigui un sinònim d'Europa, o el que és el mateix, a Europa no només hi ha gran velocitat, i no forçosament s'ha d'arribar a Europa de mans de l'alta velocitat. La cultura de la velocitat no és l'única interpretació de la realitat.

Un projecte d'esquerra ha de vetllar pels interessos de les classes més desfavorides, i no pels desitjos d'un grup selecte d'intel·lectuals o executius, o per necessitats econòmiques de l'oligarquia política i financera. El transport públic, i en concret el tren, és utilitzat, majoritàriament, per les classes populars de la ciutat i de la ruralia, i és aquí on hem de dirigir els nostres esforços econòmics i de modernització. És necessari un pla de desenvolupament de la doble via a tot el territori, per tal que el ferrocarril, i sobretot el regional, pugui competir amb la carretera i escurçar el temps de viatge. És urgent que els nostres governs autonòmics es facin càrrec de la gestió de la xarxa de RENFE a la Catalunya continental, així com que es renovi el parc actual i es modernitzin les infraestructures. El volum de trens, viatgers i diners que genera la nostra nació es mereix un tracte més europeu.

Però la inversió en la xarxa actual no només afavoreix directament al treballador, sinó que també l'afavoreix indirectament, millorant la seva qualitat de vida, doncs: com han reflexat les autoritats europees en el programa *Thermie* el tren és un transport interessant perquè en ser públic, ens permet disminuir la concentració de CO₂ que emetem a l'atmosfera, ens permet relaxar l'efecte hivernacle, disminueix el smog fotoquímico a les grans ciu-

tats, i també minva la pluja àcida. Tot degut al meravellós i senzill prodigi de no haver de cremar tan combustible fòssil.

Ara bé, si ens dediquem a construir línies de gran velocitat, que tenen un cost de 500 a 1000 milions de pessetes per quilòmetre, no hi haurà capital per fer les inversions que abans proposàvem. Els diners que hipotèticament recuperarem de Madrid no han d'anar destinats al TGV, no han de pagar la gran velocitat, s'han d'invertir en projectes de transport popular, àgil, ecològic i intel·ligent. Quin és el model que triaran els governs de la nostra nació, el de l'espectacularitat buïda i estèril?, o el de l'eficàcia ecològica i popular? És de moment una incògnita. L'esquerra independentista, ha de triar un model compromès amb el benestar de la majoria dels ciutadans de Catalunya, és a dir, uns rodalies i regionals simplement ràpids i confortables. Res més lluny de la realitat.

La Terra Alta fa gairebé vint anys que no veu passar cap tren.

Rangtraït

Contes i llegendes

NOU DISC

Andorra aprova la primera Constitució de la seva història

Un estat català

Amb l'aprovació de la seva constitució Andorra és ja un estat europeu plenament normalitzat a nivell jurídic, aconseguint que una part de la nació catalana tingui per fi veu pròpia a Europa, i amb ella la nostra llengua, la única oficial del Principat.

El 2 de febrer d'enguany, el Consell General de les Valls, l'òrgan legislatiu andorrà equivalent al Parlament, va aprovar per unanimitat la primera Constitució del Principat d'Andorra. El text redactat per una comissió tripartida entre el Consell i els representants dels dos coprínceps (el bisbe de La Seu d'Urgell Joan Martí Alanís i el president de la República Francesa François Mitterrand) va ser ratificat el 14 de març en referèndum. El 4 de maig aquesta constitució entrarà en vigor, després de ser ratificada pels coprínceps, i el proper mes de desembre es convocaran les primeres eleccions legislatives de l'etapa constitucional d'Andorra, que clouran el procés de renovació de les estructures jurídico-polítiques d'Andorra.

La primera constitució andorrana de tota la seva història diu en el seu primer article "Andorra és un Estat independent, de dret, democràtic i social. La seva denomi-

nació oficial és el Principat d'Andorra".

Des de la resta de Catalunya hi ha un fet que es veu com a especialment exemplificador, la llengua catalana té en aquesta nova constitució el rang de llengua única oficial. L'article 2 de la Constitució andorrana diu exactament "La llengua oficial de l'Estat és el català". Amb l'entrada en vigor de la Constitució d'Andorra per primera vegada la llengua catalana obté la condició de llengua única oficial. Aquesta posició no la compartirà amb cap altra llengua. Amb l'entrada d'Andorra a la Comunitat Econòmica Europea el català podria esdevenir fàcilment llengua oficial de les institucions europees. Aquest pas que s'ha fet amb tota normalitat, esperem ben aviat poder-lo fer a la resta de la nació catalana.

En un altre sentit, l'aprovació d'aquesta Constitució ha suposat també una sèrie de modificacions

en l'organització del Principat d'Andorra, que ha fet realitat el pas d'un règim feudal a un estat modern. D'aquesta manera la sobirania que abans estava en mans dels coprínceps, ara restarà en mans del poble andorrà.

El Parlament estarà compost per un mínim de 28 i un màxim de 42 consellers, escollits la meitat a raó d'un nombre igual per cadascun dels 7 municipis i l'altra meitat per circumscripció general, acabant amb la injusta distribució de quatre consellers per municipi com fins ara, on quedava difuminada la voluntat majoritària del poble.

La Constitució andorrana assumeix el codi de nacionalitat aprovat el passat mes d'octubre pel Parlament, que permetrà duplicar el nombre de ciutadans amb condició d'andorrans. Actualment, només un divuit per cent dels seixanta mil residents a Andorra, la majoria catalans de la resta de Catalunya, espanyols, francesos i portuguesos, tenen la ciutadania andorrana.

Es reconeix per primera vegada al poble andorrà els drets d'associació, de creació de partits polítics, de reunió i de manifestació.

Andorra, ja és present amb veu

pròpia en el concert de les nacions lliures del món, desfent-se dels lligams anacrònics i feudals que fins ara l'havien caracteritzat i adaptant les seves estructures de govern a les pròpies d'un estat modern i democràtic. On és aquell model d'Europa on res no varia, on tot sembla inamovible? Algú ens vol fer creure que l'Europa dels estats desapareix, que el futur està en l'Europa de les regions. Però Europa, ben al contrari, és una realitat que viu en l'actualitat grans processos de transformació, i on les nacions oprimides com a motor d'aquests canvis en són un bon exemple.

Andorra s'ha desfet de lligams històrics anacrònics i ha adaptat ja les seves estructures de govern a les pròpies d'un estat modern i democràtic, perquè vol tenir el lloc que li pertoca a Europa.

El Principat d'Andorra ja és un estat, català, de ple dret. Una part de la nació catalana que ja és independent. La resta de Catalunya ho serà ben aviat.

El Consell General de les Valls, cap el 1900.

El Consell General de les Valls, el 1993.

PREMI SANT JOAN DE LITERATURA CATALANA 1993

En memòria de Guillem Agulló

A propòsit del rac

A El premi Sant Joan de Literatura Catalana, convocat per la Fundació Caixa de Sabadell, és destinat a guardonar una obra de prosa literària (novel·la, narració, relat de viatges, memòries, biografia, diari, etc.), original i inèdita, escrita en llengua catalana, independentment de quina sigui la nacionalitat i residència de l'autor.

B L'extensió de l'obra presentada s'adequarà als usos editorials comuns, per tal de formar un llibre de dimensions comercials normals. L'obra presentada ha d'haver estat escrita amb anterioritat a la publicació de la present convocatòria.

C Els originals es presentaran per triplicat, mecanografiats a doble espai per una sola cara, convenientment relligats, i duran el nom, l'adreça i telèfon de l'autor. Si aquest desitja que l'obra sigui feta pública amb pseudònim, caldrà que ho indiqui expressament.

D El termini de presentació d'originals s'obrirà el dia 1 de març i es clourà el dia 1 de juny del present any 1993. La presentació es farà a la seu de la Fundació Caixa de Sabadell (carrer d'En Font 25, 08201 Sabadell).

El veredict del Jurat, que serà inapel·lable, es farà públic el primer dimecres d'octubre; en aquest cas, el dia 6. Els originals no premiats es podran recollir, a partir del dia 25 d'octubre, dins un termini màxim de tres mesos.

E L'import del Premi convocat és de 2.500.000 ptes, (18.010 ECUS).

F La Caixa d'Estalvis de Sabadell efectuarà una edició de l'obra premiada, que en cap cas no tindrà finalitats lucratives, sinó que serà destinada únicament i exclusiva a la divulgació pública de l'obra durant un període de temps no superior a sis mesos.

G El Jurat serà compost per Joan Perucho, Pere Gimferrer, Dolors Oller, Joaquim Sala-Sanahuja i Joan Ripoll.

H El Jurat seguirà el procediment de votacions successives fins a obtenir una majoria de vots a favor d'una obra determinada, que serà la guanyadora. Si el Jurat creu, tanmateix, que cap de les obres presentades no assoleix la qualitat mínima per ser publicada, el premi podrà no ser adjudicat. En cap cas, però, el premi no serà fraccionat.

I Les qüestions no previstes en aquestes bases les resoldrà el Jurat segons el seu lliure criteri.

J La presentació dels originals pressuposa l'acceptació íntegra de les presents bases i dels drets i obligacions que se'n deriven.

Sabadell, febrer de 1993.

FUNDACIÓ
Caixa de Sabadell

Quan tothom parla de racisme i xenofòbia, i molts hi barregen pel mig els moviments de reivindicació nacional, cal recordar la dualitat indestruïble entre defensa de la pròpia diferència i el foment de la cultura de la tolerància. I constatar, ara més que mai, que si algú és víctima del racisme a casa nostra som els propis catalans com desgraciadament ho ha confirmat l'assassinat d'un jove català, de Burjassot, a mans de feixistes espanyols.

El racisme i la xenofòbia són, sens dubte, les pitjors formes d'intolerància. No són només la creença en la superioritat d'un grup humà sobre un altre, sinó que moltes vegades es manifesten com la negació dels drets elementals de l'altre grup racial, ètnic o cultural. Si la diferència entre els grups és racial o ètnica la resposta més comuna és la negació del dret a la vida, si la diferència és cultural la resposta més adient és la negació i persecució dels trets culturals aliens. I és que és més fàcil desfer-se d'un llibre que no pas d'un cadàver. És més agraït practicar la xenofòbia que el racisme. Espanya i la seva història així ens ho ha demostrat als catalans en la nostra pròpia pell.

Les solucions al racisme i la xenofòbia que afecten actualment als països desenvolupats passen per fomentar una cultura de la tolerància i per millorar la situació econòmica del tercer món. La tolerància s'ha de crear des d'una educació que no es fonamenti en l'etnocentrisme, però no per la via del coneixement d'unes cultures amb un major àmbit demogràfic o suposada universalitat, sinó precisament pel reconeixement de la riquesa de la diversitat, patrimoni de tota la humanitat. L'eliminació de l'etnocentrisme no pot ser un bot directe a un suposat universalisme, que sol ser l'universalisme de l'individualisme i el materialisme, sinó que cal veure en l'estimació del propi grup de perte-

nença la passa necessària envers l'estimació dels altres. De la defensa de la teva pròpia personalitat no pot sortir altra cosa que el respecte i el reconeixement de les cultures alienes i de la importància de respectar les altres visions del món de la resta de societats humanes. La solució a la situació econòmica del tercer món és una qüestió de voluntat política, mentre no es doni aquesta voluntat real de no donar almoïna sinó de crear fonts de riquesa, no s'assolirà l'objectiu desitjat.

Cal combatre tot acte racista, ja sigui la simple defensa d'una ideologia intolerant, l'agressió o l'assassinat. I cal alhora exercir activament la nostra solidaritat amb tots els pobles que pateixen aquest problema, des de Sudàfrica i els Estats Units, fins a les més properes Alemanya i Espanya.

A Catalunya també es donen actes racistes igualment condemnables, però no sembla que comptin amb el suport de les institucions com passa en aquests altres països, com ho demostren: la segregació racial mantinguda durant tants anys al règim de l'apartheid sudàfricà, la participació de la policia americana en el linxament de la població afroamericana, la passivitat de la policia alemanya davant els incidents de Rostock, o l'assassinat d'una ciutadana dominicana a Aravaca a mans d'un membre de les forces d'inseguretat de l'Estat espanyol.

En els últims mesos s'han produït

racisme

a Europa una sèrie d'actes en contra del racisme, analitzem per un moment quina ha estat la resposta social. El 29 de novembre passat, tingué lloc a Barcelona una manifestació antiracista que reuní més de setanta-mil persones. És una dada significativa si tenim en

compte que el motiu que provocà la convocatòria de la manifestació de SOS-Racisme fou l'assassinat racista d'Aravaca i que la manifestació de Madrid, convocada per aquest mateix motiu, no arribà a concentrar els vint-mil manifestants. Què passa a Espanya?, i què

passa a Catalunya?. Serà que el poble espanyol mai ha patit la xenofòbia, la intolerància, i l'etnocentrisme d'un altre poble, sinó que més aviat l'ha practicada? O, tal vegada hem de cercar la resposta a Catalunya? És que el nostre poble és més comprensiu envers aquests

problemes? O és el resultat d'un procés d'autoinculpació propiciat per l'espanyolisme?

Qui posa el verí sol conèixer l'antídote. És molt fàcil proclamar-se antiracista i al mateix temps votar una llei d'estrangeria al Parlament Espanyol. A Catalunya hi ha certs partits polítics, generalment delegacions dels partits espanyols, que necessiten manifestar-se explícitament en contra del racisme, no és d'estranyar quan són partits polítics que defensen el projecte espanyolista, és a dir una política colonialista, filla del racisme i la xenofòbia. El projecte espanyol neix vinculat al racisme, l'expulsió dels musulmans, la dels jueus, l'exterminació dels originaris pobladors d'Amèrica, en són una mostra. No s'ha d'oblidar que la primera institució pròpia i uniformadora que creà Espanya fou la *Inquisición*, i és en les primeres institucions d'un Estat on s'han de cercar les intencions de la seva fundació. La història recent d'Espanya també està sembrada de mostres d'intolerància, com fou el franquisme i la seva *Fiesta de la Raza* ara anomenada *Día de la Hispanidad* (no vol dir el mateix?).

Què es pot esperar d'un Estat que braveja de no sucumbir als terroristes, però que tan fàcilment se sotmet als racistes? On són les condemnes dels espanyols quan un jove català, de l'Horta de València i antiracista militant, és assassinat impunement per un feixista espanyol. Us imagineu les reaccions de la premsa si hagués succeït el contrari?

A l'esquerra independentista no ens fa falta fer continuament declaracions explícites de tolerància, doncs, és el treball diari per fer avançar el nostre projecte el millor antídote contra el racisme i la xenofòbia. I Guillem ho sabia.

Young Scottish Nationalists

La generació independència a Escòcia

Young Scottish Nationalists (YSN), organització política juvenil fundada l'any 1981 i vinculada directament al **Scottish National Party (SNP)**, és avui dia el referent per als joves independentistes escocesos.

Escòcia, sotmesa des del 1707 a l'espoli fiscal i financer d'Anglaterra, veu en la independència nacional, dins una Europa de les Nacions, l'única sortida vàlida per al futur més immediat. Perquè Escòcia, com Catalunya, necessita i vol tenir veu pròpia a Europa.

L'organització

Young Scottish Nationalists (Joves Nacionalistes Escocesos) és l'organització política juvenil del SNP. Fundada l'any 1981, com a articulació de la joventut escocesa socialment i nacional conscient, té com les **JERC** un objectiu primordial que marca fortament la seva praxi política: la independència de la seva nació en el marc europeu.

Els YSN, que agrupen joves fins a 26 anys, estan implantats a tot el territori escocès. Al Congrés Nacional, de caràcter anual, assisteixen dos membres de cada delegació territorial i quatre delegats de la *Federation of Students Nationalists*, sindicat nacional escocès d'estudiants. El Congrés Nacional decideix les línies polítiques d'actuació i escull els membres del Comitè Executiu així com el Secretari General, *National Convener*, Vice-Secretari General, i els representants dels YSN als diferents òrgans de direcció del SNP.

Els principis polítics. República d'Escòcia.

Els objectius dels YSN són:

- a) La independència d'Escòcia. La restauració de la plena sobirania nacional a través de l'establiment del Parlament escocès.
- b) fer créixer el suport dels objectius i les línies polítiques d'actua-

ció del SNP entre la joventut.

c) dotar-se d'un fòrum polític i social per a la joventut d'Escòcia.

d) promocionar tots els interessos de la joventut d'Escòcia.

En el darrer Congrés Nacional, celebrat a Stirling el mes de novembre del 1992, els YSN criticaven obertament la monarquia britànica en una resolució que va causar gran espectació davant la premsa britànica i que deia així, "El Congrés Nacional dels YSN veu amb preocupació i alarma l'elevat cost que representa mantenir anualment a la família reial anglesa, mentre molts joves escocesos estan a l'atur, pateixen pobresa, o manca d'habitatge".

Pels YSN "la independència d'Escòcia serà fruit d'una decisió sobirana del poble, presa a través d'un referèndum en el qual es decidirà també la forma del nou estat. Una Escòcia, membre de la Commonwealth, conservant la reina d'Anglaterra com a honorífic cap d'estat, o una república. Quan arribi aquest moment els YSN faran campanya activa en favor de la República d'Escòcia."

D'aquesta manera els YSN es posicionen clarament en favor d'una fórmula d'estat democràtica i, per tant, republicana. Una opció conseqüent en el marc de la nova Europa: la República d'Escòcia.

Entrevista a Robert Macmillan i Nicola Sturgeon

"Escòcia necessita estructures d'Estat"

El 12è Congrés Nacional dels YSN escollí Nicola Sturgeon, *National Convener*, i Robert Macmillan, *National Secretary*, com a nous caps visibles de l'organització.

★ **ALTA TENSIO.** A qui s'adreça el missatge del YSN?

NICOLA STURGEON. A tots els joves d'Escòcia. Els YSN han de ser el referent dels joves escocesos compromesos amb els problemes de la nostra nació, tal com ho són les **JERC** a Catalunya.

ROBERT MACMILLAN. YSN és un projecte que treballa, també, contra l'apatia i l'anòmia que afecta els joves escocesos, mancats en aquests moments de força i motivació per afrontar la duresa de la realitat, com l'atur, les drogues o la marginació.

★ **ALTA TENSIO.** Independència o Devolution?

NICOLA STURGEON. Independència, sens dubte. La Devolution, que significa impugnar l'Act of Union per la qual Escòcia depèn d'Anglaterra, comportaria un règim autònom, i és l'argument que utilitzen els laboristes per obviar la paraula independència. De fet, Catalunya viu en un sistema com el que suposaria la Devolution. Catalunya té un Govern que administra, però que no governa. A Escòcia el que li cal és te-

nir veu pròpia a Europa i el món.

ROBERT MACMILLAN. Si volem un canvi econòmic i social que transformi i millori la nostra societat, Escòcia ha d'obtenir plena sobirania, ha de dotar-se d'estructures d'estat.

★ **ALTA TENSIO.** Com valoreu el Tractat de Maastricht?

NICOLA STURGEON. Els YSN vam posicionar-nos a favor del Tractat. Un sí a Maastricht volia dir un sí a Europa. Ara bé, està clar que el Tractat té grans mancances. No només amb les línies polítiques d'actuació pel que fa a tots els temes socials, sinó en el nul paper que se'n dona a les nacions sense estat. Maastricht encara ens anima més a voler participar en les institucions europees, però sempre des d'una Escòcia independent.

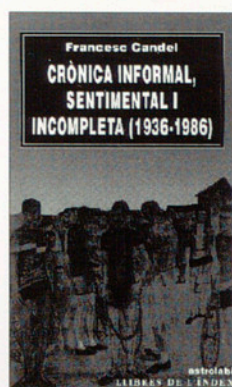
ROBERT MACMILLAN. El Tractat reforça la idea de la cessió de sobirania dels estats en favor de les institucions europees. Però per poder cedir sobirania està clar que primer se n'ha de tenir.

És molt senzill, digueu-li Catalunya
JOSEP GUIA
El Llamp. 1984.

Qualsevol generació té els seus punts de referència, ja siguin culturals, filosòfics, o polítics. Aquest curt però, intens llibre d'en Josep Guia s'ha convertit en la referència obligada de la jove esquerra independentista nascuda els anys 80. Una obra racional, que ens proposa quatre idees bàsiques, però fonamentals: el necessari redreçament de la nació catalana, els catalans conscients com a primera eina de treball, el fet que des del centre s'ha d'actuar cap a la perifèria sense por a la "no intervenció" i el nom de la nació: Catalunya, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

Lectura obligada.

Crònica informal, sentimental, i incompleta (1936-1986)
FRANCESC CANDEL
Llibres de l'Índex. 1992.

L'autor d'un dels llibres de major importància dins la cultura catalana contemporània, "Els altres catalans", ens proposa en aquesta peça gairebé periodística el resum d'unes memòries, a les quals cal posar una especial atenció atès que l'experiència vital de l'autor serveix per explicar la necessitat d'integració dels emigrants que arriben a Catalunya. Integració que passa pel respecte que cal tenir cap a una cultura que, massa sovint, ha estat desconeguda i rebutjada degut a la creença que era fruit de la injustícia social que deixava enrera l'emigrant.

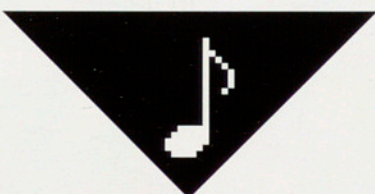
Biografia imprescindible.

Caudillo
ANGEL PALOMINO
Editorial Planeta. 1992.

Mostra del franquisme nostàlgic més carrincló que amb una voluntat de reinventar la història per prestigiar un dictador feixista de trista memòria, cau una i altra vegada en el panegíric infantil que traspua un espanyolisme irracional i recalcitrant. El llibre en qüestió és per empenyar-se si recordeu l'obra i el llegat històric del personatge biografiat, però rellegit amb mala llet fins i tot és divertit.

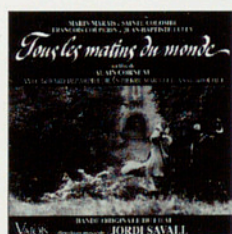
Humor negre.

Fruits Sex
ELS PETS
Disc Medi. 1992.

Aquest és un disc funcional, sí senyor. Gràcies a la consciència nacional d'aquest grup de Constantí s'ha prestigiat, popularitzat, i elevat a dogma de fe dels joves catalans el fruit sec nacional de Catalunya: l'avellana. Bona pensada fer una campanya de màrqueting digna del més pur estil americà, com fan els ianquis amb els cacauets o les panses (còmics, cançons, dibuixos animats, pins, ...). Aquí ho fem en un sector en crisi del qual han de viure famílies senceres. Matrícula d'honor per a *Els Pets*. Ara només cal que els 4.000 som prou reivindiquin la taronja valenciana i els *Ocults* la sobrassada de porc negre.

Cosa sana !

Tous les matins du monde
JORDI SAVALL
Editions Musicales Audivis/Valois. 1991.

Un català universal arriba a les pantalles cinematogràfiques d'arreu del món. Jordi Savall, gràcies a la pel·lícula *Tous les matins du monde*, surt a Europa i al món com a compositor català. Tot i que ja havia estat reconegut per al públic especialitzat en música clàssica, ara la seva obra arriba al gran públic com l'autor de la banda sonora original d'una pel·lícula elogiada, tant per la seva fotografia i vestuari com pel ritme, direcció i actors, però sobretot per la seva excel·lent banda sonora.

Un regal per l'oïda.

Tractor amarillo
ZAPATO VELOZ
Horus. 1992.

Aquí tenim l'horterada de la temporada. Aquest és el típic *kleenex* d'usar i llençar, d'un grup obviabile, que a casa seva els deuen conèixer i que d'aquí uns anys s'exposarà com a raresa no catalogada al museu dels horrors. L'espanyolada d'estiu es caracteritza per crear *bits* musicals (per dir alguna cosa) amb lletres inconnexes, a voltes idiotes, dolentes a matar, i amb tics masclistes, racistes i profundament analfabets.

Descansi en pau.

ALTA TENSIO

és editada per la Secretaria
de Premsa, Publicacions i
Propaganda de les **Joventuts
d'Esquerra Republicana
de Catalunya**.

Villarroel, 45 entresol
08011 BARCELONA
Tel. 451 83 96
Fax 323 71 22

Directora: Tània Alaix

Redacció: David Anton, Josep
Maria Arauzo, David Minoves,
Francesc Poch, Camil Ros,
Josep Vall, Gabriel Vaquer

Correcció lingüística:
Marta Longares

Disseny gràfic: Josep Vall

Col·laboradors:
Daniel Condeminas,
Miquel Ferreres, Josep Huguet,
Quim Monzó

Tirada: 10.000 exemplars

Impress en paper ecològic
a Gràfiques Canigó
Mallorca, 206 08036 BARCELONA
Tel. 323 43 64

dipòsit legal B-9120-93

NÚMERO 1 ★ MAIG 1993

DEBAT, INFORMACIÓ I REFLEXIÓ JUVENIL

La revelació

Quim Monzó

L'home es lleva amb els ulls il·luminats, respirant agitadament i amb un determini clar: revelar al món el que li acabava de ser revelat. Se li fa difícil acceptar-ho, però no hi ha dubte possible: s'ha convertit en un profeta; ho assumeix com un disseny indiscutible, amb la fe i la fredor que hi escau. Baixa les escales amb pijama (la seva missió és massa gran per perdre el temps en detalls fútils, com ara buscar uns pantalons, una camisa, una americana) i troba la dona a la cuina, preparant l'esmorzar. La dona se sorprèn que s'hagi llevat tan d'hora. L'hi diu, però ell no l'escolta. Surt al carrer, decidit a anunciar la veritat als quatre vents. Arriba a la plaça i s'enfila en un Land Rover que hi ha aparcat al costat de l'oficina del corresponsal de banca. Les quatre persones que han sortit de casa per buscar el pa, coca o llet per esmorzar (ben abrigades, amb bufanda i barrets calats) se'l miren amb lleganyes. Vestit només amb pijama (un pijama blau cel, amb ratlletes grises), el vent li glaça els ossos. Inspira profundament, branda un dit amenaçador, obre la boca, es fixa en les cares emmandrides de les quatre persones que se'l miren i es queda en blanc. ¿Què havia de profetitzar? No se'n recorda.

Com més es neguiteja perquè no se'n recorda, més en blanc li queda el cervell. El que ha de profetitzar és bo o dolent? ¿Ha de profetitzar una fi del món espaiat? ¿O tot el contrari, una albada d'esperança? ¿I per què hauria de ser una profecia colossal? Potser és una profecia més banal, no tan transcendent. Passa el temps, no aconsegueix enrecordar-se'n, les quatre persones que se'l miraven se'n van i ell continua amb el dit enlaire, amb la boca oberta i sense dir res. Fins que arriba l'amo del Land Rover, se sorprèn de veure'l enfilat, s'indigna el fa baixar a crits, l'agafa per les solapes i el rebat contra la paret, mentre el profeta -infructuosament- intenta recordar si era precisament allò el que havia de profetitzar.

